

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do inspektoratów kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach rad narodowych miast stanowiących powiaty.

§ 14. 1. Organa kontrolno-rewizyjne wyższego stopnia mogą kontrolować jednostki objęte właściwością organów kontrolno-rewizyjnych niższego stopnia, zawiadamiając o tym prezydium właściwej rady narodowej.

2. Organa kontrolno-rewizyjne wyższego stopnia mogą zlecać dokonanie kontroli i rewizji finansowej jednostek objętych ich zakresem działania (§§ 11 i 12) organom kontrolno-rewizyjnym niższego stopnia, z wyjątkiem władz naczelnych oraz urzędów, zakładów i instytucji centralnych.

§ 15. Minister Finansów w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli i za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi w drodze instrukcji szczegółowo tryb i organizację pracy organów kontrolno-rewi-

zyjnych w zakresie kontroli i rewizji finansowej jak również w zakresie kontroli wewnętrznej oraz ustali organa kontroli wewnętrznej w podległych sobie jednostkach organizacyjnych.

§ 16. Do zakresu działania organów kontrolno-rewizyjnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, nie należą sprawy kontroli i rewizji finansowej w jednostkach, urzędach, zakładach, instytucjach i przedsiębiorstwach, podległych Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Finansów i wszystkim ministrom.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

62

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 25 stycznia 1951 r.

w sprawie pomocy lekarskiej dla żołnierzy i ich rodzin.

Na podstawie art. 21 ust. 3 i art. 34 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

R o z d z i a ł 1.

Osoby uprawnione do pomocy lekarskiej.

§ 1. 1. Prawo do pomocy lekarskiej przysługuje:

- 1) żołnierzom zawodowym w czynnej służbie,
- 2) żołnierzom zawodowym przeniesionym w stan nieczynny z prawem do uposażenia w całości lub w części,
- 3) żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową i ćwiczenia rezerwy oraz innym żołnierzom w czynnej służbie wojskowej,
- 4) członkom rodzin żołnierzy wymienionych w pkt 1 i 2.

2. W przypadkach zastępujących na uwzględnienie prawo do pomocy lekarskiej może być przyznane również po zwolnieniu z czynnej służby żołnierzom wymienionym w ust. 1 oraz członkom rodzin żołnierzy zawodowych.

3. Zakres i czas trwania pomocy lekarskiej wymienionej w ust. 2 określają przepisy wojskowe.

§ 2. 1. Żołnierzom w czynnej służbie (§ 1 ust. 1 pkt 1 i 3) przysługuje prawo do pomocy lekarskiej również w razie służbowego pobytu za granicą.

2. Prawo określone w ust. 1 przysługuje także członkom rodzin, jeżeli przebywają za granicą łącznie z delegowanymi tam służbowo żołnierzami zawodowymi w czynnej służbie.

§ 3. 1. Członkami rodziny uprawnionymi do pomocy lekarskiej są:

- 1) żona lub niezdolny do zarobkowania mąż,
- 2) dzieci własne, dzieci przysposobione, dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie, pasierby i będące na wyłącznym utrzymaniu żołnierza wnuki — do ukończenia 16 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach — do ukończenia 21 roku życia, w razie zaś odbywania studiów w szkołach wyższych — do ukończenia 24 roku życia oraz bez względu na wiek, jeżeli są niezdolne do zarobkowania i pozostają na wyłącznym utrzymaniu żołnierza,
- 3) rodzice żołnierza zawodowego pozostający na wyłącznym utrzymaniu żołnierza, jeżeli są niezdolni do zarobkowania z powodu stanu zdrowia lub podeszłego wieku i nie mają z innego tytułu uprawnień do bezpłatnego leczenia,
- 4) inne osoby pozostające na wyłącznym utrzymaniu żołnierza, jeżeli prawo to zostało im przyznane przez Ministra Obrony Narodowej w drodze zarządzenia albo jeżeli osoby te zostały uznane za członków rodziny w myśl art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu żołnierzy.

2. Niezdolność do zarobkowania męża, dzieci lub rodziców ze względu na stan zdrowia powinna być stwierdzona przez lekarza wojskowego. Mężczyzn w wieku ponad 60 lat, a kobiety w wieku ponad 55 lat życia, uważa się za niezdolnych do zarobkowania.

R o z d z i a ł 2.

Zakres i warunki pomocy lekarskiej.

§ 4. 1. Pomoc lekarska obejmuje:

- a) badanie, obserwację, zapobieganie i leczenie,

- b) dostarczanie środków leczniczych, materiałów opatrunkowych oraz środków pomocniczych.
2. Leczenie może być:
- 1) ambulatoryjne,
 - 2) w izbach chorych, szpitalach i sanatoriach, w dalszym ciągu zwane „zakładowe“.
3. O potrzebie, rodzaju i sposobie leczenia rozstrzyga lekarz wojskowy.
4. Pomoc lekarska jest bezpłatna.

DZIAŁ II.

Leczenie w wojskowych zakładach leczniczych.

§ 5. Pomocy lekarskiej udziela się osobom uprawnionym (§ 1) w ambulatoriach jednostek wojskowych oraz w wojskowych przychodniach lekarskich.

§ 6. Jeżeli stan zdrowia chorego nie pozwala mu na przybycie do ambulatorium lub przychodni, pomocy lekarskiej udziela się w domu chorego.

§ 7. 1. Leczenie zakładowe osób uprawnionych odbywa się w izbach chorych i szpitalach wojskowych, a leczenie żołnierzy zawodowych i członków rodzin także i w sanatoriach wojskowych.

2. W przypadkach określonych w przepisach wojskowych z leczenia w sanatoriach wojskowych mogą korzystać również uczniowie szkół kształcących na oficerów zawodowych.

§ 8. Zasady leczenia ambulatoryjnego (§§ 5 i 6) i zakładowego (§ 7) określają przepisy wojskowe.

DZIAŁ III.

Leczenie pozawojskowe.

R o z d z i a ł 1.

Warunki korzystania z pozawojskowej pomocy lekarskiej.

§ 9. 1. Jeżeli w miejscowości, w której żołnierz pełni służbę wojskową, pomoc lekarska nie została zorganizowana, władze wojskowe zapewnią osobom uprawnionym pomoc lekarską ze strony cywilnej służby zdrowia.

2. Koszty pomocy lekarskiej określonej w ust. 1 ponoszą władze wojskowe.

§ 10. 1. Osoby uprawnione do pomocy lekarskiej mogą korzystać z pozawojskowej pomocy lekarskiej w przypadkach:

- a) nagłego zachorowania,
- b) zachorowania w miejscowości, w której brak jest wojskowej pomocy lekarskiej,
- c) niezdolności do transportu i w innych uzasadnionych przypadkach.

2. Korzystanie z pozawojskowej pomocy lekarskiej w przypadkach określonych w ust. 1 jest dopuszczalne, gdy ze względu na stan zdrowia korzystanie z wojskowej pomocy lekarskiej jest niemożliwe lub utrudnione.

3. Koszty związane z udzieleniem pomocy lekarskiej wymienionej w ust. 1 zwracają władze wojskowe w wysokości i na zasadach określonych w przepisach wojskowych.

§ 11. 1. Osoby uprawnione do pomocy lekarskiej mogą być kierowane do cywilnych zakładów leczniczych w przypadkach:

- a) wymagających natychmiastowej pomocy lekarskiej, której wojskowa służba zdrowia na miejscu udzielić nie może,
- b) gdy przewóz chorego do wojskowego zakładu leczniczego zagraża jego zdrowiu lub życiu,
- c) konieczności leczenia szpitalnego na oddziałach, których nie prowadzi właściwy szpital wojskowy,
- d) wymagających specjalnego leczenia szpitalnego lub sanatoryjnego, którego nie można przeprowadzić w wojskowych zakładach leczniczych.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 koszty leczenia w pozawojskowych zakładach leczniczych pokrywają władze wojskowe w trybie i na zasadach określonych w przepisach wojskowych.

R o z d z i a ł 2.

Leczenie za granicą.

§ 12. 1. Koszty leczenia żołnierzy przebywających służbowo za granicą oraz członków ich rodzin (§ 2) pokrywają władze wojskowe.

2. Wysokość oraz zasady i sposób pokrywania w walucie polskiej tych kosztów określają przepisy wojskowe.

DZIAŁ IV.

Koszty dojazdu, przejazdu lub przewozu chorych.

R o z d z i a ł 1.

Koszty dojazdu i przejazdu chorych.

§ 13. 1. Jeżeli stan zdrowia osób uprawnionych do pomocy lekarskiej utrudnia im udanie się do ambulatorium (przychodni) lub innego zakładu leczniczego (wojskowego lub cywilnego), mogą być przyznane tym osobom koszty dojazdu do ambulatorium (przychodni) lub zakładu leczniczego i z powrotem.

2. Osobom wymienionym w ust. 1 skierowanym do zakładów leczniczych położonych poza zwykłym miejscem służbowym lub miejscem zamieszkania przysługuje zwrot kosztów przejazdu do zakładu i z powrotem.

3. Przyznanie zwrotu kosztów dojazdu i przejazdu następuje na wniosek lekarza wojskowego. Zasady i sposób przyznawania i wypłaty kosztów dojazdu i przejazdu oraz ich wysokość określają przepisy wojskowe.

R o z d z i a ł 2.

Przewóz chorych.

§ 14. 1. W razie obłożnej choroby osób uprawnionych do pomocy lekarskiej, władze wojskowe dostarczają stosownych środków lokomocji do przewozu chorych do ambulatorium (przychodni) lub innego zakładu leczniczego (wojskowego lub cywilnego), a jeżeli zachodzi potrzeba przydzielają również do pomocy chorym osobę towarzyszącą (lekarza, pielęgniarkę, sanitariusza itp.).

2. Jeżeli władze wojskowe nie dostarczą środków lokomocji przewidzianych w ust. 1, osobom uprawnionym przysługuje prawo do zwrotu kosztów przewozu, które mogą obejmować również koszty przewozu osób towarzyszących choremu (lekarza, pielęgniarki, sanitariusza, członka rodziny itp.).

3. Przyznanie zwrotu kosztów przewozu chorego i osób towarzyszących następuje na wniosek lekarza wojskowego. Zasady przyznawania i wypłaty oraz wysokość tych kosztów określają przepisy wojskowe.

DZIAŁ V.

Dotarczenie środków leczniczych, materiałów opatrunkowych oraz środków pomocniczych.

R o z d z i a ł 1.

Srodki lecznicze i materiały opatrunkowe.

§ 15. 1. Osobom korzystającym z leczenia określonego w dziale II przysługuje prawo do otrzymania środków leczniczych (lekarstw, surowic, szczepionek i innych) oraz materiałów opatrunkowych.

2. Środki lecznicze i materiały opatrunkowe przepisuje osobom wymienionym w ust. 1 lekarz wojskowy, który wyłącznie rozstrzyga o rodzaju środka leczniczego lub materiału opatrunkowego, jaki ma być choremu dostarczony.

§ 16. 1. Przy przepisywaniu środków leczniczych i materiałów opatrunkowych lekarz wojskowy kieruje się katalogiem materiałowym wydanym przez władze wojskowe.

2. W przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych stanem zdrowia chorego, dopuszczalne jest zapisywanie środków leczniczych i materiałów opatrunkowych nie objętych katalogiem.

§ 17. 1. Środki lecznicze i materiały opatrunkowe wydaje się zasadniczo w jednostkach i aptekach wojskowych.

2. Sposób dostarczania środków leczniczych i materiałów opatrunkowych spoza wojskowych aptek lub zakładów określają przepisy wojskowe.

§ 18. W przypadkach pozawojskowego leczenia określonego w §§ 9—12 koszty tego leczenia obejmują również przepisane środki lecznicze i materiały opatrunkowe.

R o z d z i a ł 2.

Srodki pomocnicze.

§ 19. 1. Żołnierzom zawodowym i członkom ich rodzin przysługuje prawo do otrzymania środków pomocniczych, jak: aparaty ortopedyczne, protezy dentystyczne, okulary korygujące wady wzroku itp.

2. Żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową i ćwiczenia rezerwy oraz innym żołnierzom w czynnej służbie wojskowej może być przyznane prawo do otrzymania okularów i aparatów ortopedycznych, jeżeli ich zastosowanie jest konieczne do utrzymania zdolności do służby wojskowej. Uczniom (podchorążym) szkół kształcących na oficerów zawodowych przysługuje nadto prawo do protez dentystycznych.

3. W przypadkach uszkodzenia zdrowia w związku przyczynowym ze służbą żołnierzom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do otrzymania środków pomocniczych w zakresie przewidzianym dla żołnierzy zawodowych.

4. Szczegółowy zakres uprawnień określonych w ust. 1—3 określają przepisy wojskowe.

§ 20. Przepisy § 15 ust. 2 oraz §§ 16—18 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VI.

Dowody uprawniające do pomocy lekarskiej.

§ 21. 1. Podstawę do korzystania z pomocy lekarskiej w kraju przez osoby uprawnione do tej pomocy stanowią legitymacje osobiste bądź zaświadczenia wystawione przez władze wojskowe.

2. Dzieci do lat 7 korzystają z pomocy lekarskiej na podstawie zaświadczeń lub wpisów tych dzieci do legitymacji ojca lub matki.

§ 22. Niezależnie od legitymacji osobistych i zaświadczeń wymienionych w § 21 ust. 1 władze wojskowe mogą uzależnić udzielanie pomocy lekarskiej żołnierzom zawodowym i członkom ich rodzin od przedstawienia innych dokumentów określonych w przepisach wojskowych.

DZIAŁ VII.

Przepis końcowy.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 stycznia 1951 r.

w sprawie ulg w podatku od lokali.

Na podstawie art. 40 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198 i z 1948 r. Nr 41, poz. 297) zarządza się, co następuje: